

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I.ÚS 22/02-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2002 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. A. P., bytom P., ktorou namietal porušenie jeho ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom polície pri jeho predvedení 14. augusta 1998, uznesením sudkyne Okresného súdu v Prievidzi z 15. augusta 1998 o jeho vzatí do väzby, následným trvaním väzby a rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi z 3. marca 1999 sp. zn. 1 T 345/98, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. A. P. **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2002 doručená sťažnosť Ing. A. P., bytom P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho ľudských práv a základných slobôd podľa čl. 5 a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom polície pri jeho

predvedení 14. augusta 1998, uznesením sudkyne Okresného súdu v Prievidzi (ďalej len „okresný súd“) z 15. augusta 1998 o jeho vzatí do väzby, následným trvaním väzby a rozsudkom okresného súdu z 3. marca 1999 sp. zn. 1 T 345/98, ktorý nadobudol právoplatnosť 26. októbra 1999. Sťažovateľ v súvislosti s označeným postupom a rozhodnutiami konkrétne namietal porušenie príslušných zákonných ustanovení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a Trestného poriadku a porušenie jeho práva na slobodu a bezpečnosť a práva na spravodlivé súdne konanie zaručené v označených článkoch dohovoru.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nie je ústavný súd príslušný, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ňou namietal nezákonný postup polície pri jeho predvedení, ku ktorému došlo 14. augusta 1998, nezákonné rozhodnutie okresného súdu z 15. augusta 1998, ktorým bol vzatý do väzby, ďalšie trvanie tejto väzby, nezákonnosť rozsudku okresného súdu z 3. marca 1999, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 26. októbra 1999, ktorým bol uznaný vinným z trestného činu útlaku podľa § 237 a trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ako aj nezákonné konanie súdu, ktoré tomuto rozsudku predchádzalo, a v dôsledku toho namietal porušenie jeho ľudských práv a základných slobôd zaručených v čl. 5 a čl. 6 dohovoru.

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu je však jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (I. ÚS 38/98). Ústavný súd nemá pochybnosti, že toto ustanovenie napriek niektorým zmenám v príslušnej ústavnej úprave naďalej vykonáva čl. 127 ústavy a že rešpektovaním rovnováhy medzi potrebou ochrany základných práv a slobôd na jednej strane a potrebou ochrany princípu právnej istoty a nadobudnutých práv na strane druhej plní rovnaký účel, aký plnilo v období platnosti a účinnosti predchádzajúceho znenia tohto ustanovenia ústavy.

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, že podstatou tvrdení sťažovateľa o porušení označených základných práv a slobôd sú skutočnosti, ku ktorým došlo najneskôr dňom 26. októbra 1999, že v čase, keď bola ústavnému súdu predmetná sťažnosť podľa čl. 127 ústavy podaná, t. j. 10. januára 2002, už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom a že odo dňa, keď došlo k tvrdenému porušeniu základného práva a slobody, mal sťažovateľ dostatočne dlhú lehotu na to, aby na ochranu svojich základných práv a slobôd využil ten právny prostriedok, ktorý mu ústava vo veci

individuálnej ochrany základných práv a slobôd priznávala do 31. decembra 2001, bolo potrebné jeho sťažnosť posúdiť ako návrh podaný oneskorene.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2002